

třetího dne po ukončení pracovního poměru, avšak tento předpis podepřen jest pouze trestní sankcí § 32 a 67 na opomenutí oznámení a ustanovením, že nemocenské pokladně hradí veškerý náklad, který učinila na základě zákonných nebo statutárních předpisů na podporu členů vůbec nepřihlášených nebo teprve po onemocnění přihlášených, tedy i když přihlásil ji s menším výdělkem, neukládá však zaměstnavateli povinnost k náhradě škody zaměstnanému pro případ, že by přihláška byla nesprávnou, na kterýž případ chybí dokonce i trestní sankce. To má svůj důvod, neboť o dělníka jest postaráno i tehdy, když zaměstnavatel opominul oznámení učiniti podle své povinnosti, poněvadž dělník jest členem okresní nemocenské pokladny, jakmile v jejím obvodu vstoupí do zaměstnání, podléhajícímu nemocenskému pojištění, a, jak výše uvedeno, má nárok na nemocenskou podporu podle mzdové třídy odpovídající jeho skutečné mzdě. Jelikož pojištěnec má nárok pouze proti okresní nemocenské pokladně, nikoliv také proti zaměstnavateli, byla žaloba podána proti osobě nezavázané a měl ji proto první soudce zamítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolací soud souhlasí s důvody soudu odvolacího, jež věc správně vystihují. Odkazuje dovolatele na ony důvody a dodává na vývody dovolatelovy pouze toto: Všeobecných zásad o náhradě škody nelze použití tam, kde zákonodárce na porušení zákonných předpisů stanovil zvláštní sankci, jako se stalo v §§ 32 a 67 zákona z 30. března 1888, čís. 33 ř. z., neboť sankce taková jest ustanovením výjimečným, jež nesmí býti rozšiřováno. Byl-li žalobce zařazen do nižší třídy mzdové než té, která odpovídala jeho skutečnému výdělku, a byla-li mu důsledkem toho vyplácena menší nemocenská podpora, než na jakou by měl při správném zařazení nárok, bylo jeho věcí, by dle § 41 odst. 2 uv. zák. uplatňoval včas své nároky proti nemocenské pokladně před rozhodčím soudem. Opomenul-li tak učiniti, nese následky toho sám a nemá práva přesunovati je na žalovaného.

Čís. 7143.

**Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.).
Předpis § 31 (1) čís. 1 zák. nevztahuje se na místnosti, které byly sice po 1. květnu 1924 upraveny z neobytných na obytné, avšak na náklad nájemníka.**

(Rozh. ze dne 10. června 1927, Rv I 872/27.)

Žalovaný najal v roce 1925 od žalobce prádelnu a upravil si ji na obytnou místnost. Výpověď z této místnosti ponechal procesní

soud první stolice v platnosti, odvolací soud výpověď zrušil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci podle § 503 č. 4 c. ř. s. není oprávněn. Jde jen o výklad § 31 (1) č. 1 zák. ze dne 26. března 1925 č. 48 sb. z. a n., pokud ustanovuje, že zákon se nevztahuje »na místnosti, které byly teprve po 1. květnu 1924 z neobytných na obytné upraveny a pronajaty«. Jest totiž v souzeném případě zjištěno, že místnost, o kterou jde, byla před pronájmem nynějšímu žalovanému neobytnou prádelnou, která sloužila účelům živnostenským, a že teprve nynější žalovaný dal si prádelnu roku 1925 na svůj náklad za souhlasu pronajímatele upravit v obytnou místnost, že se pak do ní nastěhoval a od té doby tam bydlí. První soud přiklonil se k názoru vypovídající strany, že zákon o ochraně nájemníků pro tuto místnost neplatí, protože prý rozhoduje jedinečně skutečnost, že byla neobytná místnost po 1. květnu 1924 v obytnou upravena, ale že prý nerozhoduje, kdo tuto úpravu provedl a na čí náklad se stala. Odvolací soud zastává však názor, že zákon ze své ochrany vylučuje jen místnosti, které byly na náklad pronajímatelův z neobytných v obytné upraveny. Dovolací soud plně souhlasí s tímto názorem. Již při slovném výkladu zákona vyskytují se pochybnosti o správnosti názoru prvního soudu, uváží-li se, že věta, o jejíž výklad jde, ukončuje první odstavec, s nímž tvoří souvislý celek a který praví, že se zákon nevztahuje na domy, přestavby, přístavby a nástavby . . . a na místnosti teprve po 1. květnu 1924 nově zřízené nebo z neobytných na obytné upravené a pronajaté. Takové změny, zejména rozsáhlé změny v první větě uvedené, provádějí zpravidla jen vlastníci a nikoli nájemníci. Také rčení »upraveny a pronajaty« poukazuje k tomu, že zákonodárci vycházeli z předpokladu, že úprava místností předchází pronájmu a nikoli — jako zde — že pronájmu následuje. Ale i kdyby z mluvnického výkladu vzešly pochybnosti o pravém smyslu zákona, rozptýlí je výklad logický, zejména zákonodárný důvod a účel, neboť slova zákona jsou jen prostředkem ku projevu vůle zákonodárcovy. Jak správně již odvolací soud vyložil, bylo zákonodárným důvodem předpisu § 31 zák. na ochr. náj., kterým byla záštita zákona částečně odbourána, by vlastníci domu, kteří podnikají nákladné novostavby, přístavby, přestavby, nástavby a jiné adaptace a kteří tím zmírňují bytovou tíseň, nebyli podrobeni obmezujícím předpisům zákona o ochraně nájemníků. Žádnou měrou nechtěl zákon, by vlastník domu, který ničím ke zmírnění bytové tísně nepřispěl, osvojil si z toho prospěch, že jeho nájemník svým nákladem dal upravit neobytnou místnost v místnost obytnou. Tím by se ochrana nájemníků zvrhla v jejich neprospěch a ve prospěch pronajímatelů. Pro správnost tohoto názoru mluví i tato úvaha: pronajímatel pronajal v souzeném případě jen živnostenskou místnost (prádelnu), která také podléhá ochraně nájemníků a ze které také by mohla býti dána výpověď jen

z důležitých důvodů, jakoby šlo o byt (§§ 1 a 30 zák. o ochr. náj.). S hlediska pronajímatelova má se věc tak, jakoby šlo o jinou místnost, než o byt, a pronajímateli nemůže přijíti k dobru, že si nájemník upravil s jeho svolením živnostenskou místnost na místnost obytnou.

Čís. 7144.

Soudně potvrzeným vyrovnáním nezaniká účinnost exekučního titulu z doby před zahájením vyrovnacího řízení a lze na jeho základě vymáhati obživlou pohledávku proti dlužníkovi. Jen v tom případě, že věřitel za vyrovnacího řízení získal exekuční titul toliko do výše vyrovnací kvoty, byl by nucen ohledně zbytku pohledávky, přesahujícího kvotu, nastoupiti proti dlužníkovi žalobou nebo jiným způsobem vhodným k nabytí exekučního titulu.

Vedena-li exekuce bez ohledu na soudní vyrovnání, bylo na dlužníku, by se bránil námitkami podle § 35 (36 čís. 1) ex. ř.; k účinkům vyrovnání nemůže soud exekuci povolující sám od sebe přihlížeti.

(Rozh. ze dne 10. června 1927, R II 201/27.)

Soud první stolice zamítl exekuční návrh, rekursní soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc prvému soudu, by o ní dále po zákonu jednal. **D ů v o d y:** Rozhodnutí první stolice odepírá exekučnímu titulu vykonatelnost, poněvadž byla zrušena soudním vyrovnáním ze dne 22. října 1926, která skutečnost exekučnímu titulu následovala. Exekuční soud při tom přihlíží k soudnímu vyrovnání z úřední moci jako k jinému pravoplatnému rozhodnutí. S tímto právním názorem nelze souhlasiti, byť i tento názor byl schválen rozhodnutím nejvyššího soudu ve sbírce n. s. čís. 2696. Soudní vyrovnání má právní povahu smlouvy (uzavřené mezi vyrovnacím dlužníkem a jeho věřiteli o zaplacení jich pohledávek). Dlužno tedy toto vyrovnání posuzovati podle zásad o smlouvách. Nejde tu o soudní rozhodnutí, k němuž má býti přihlíženo z úřední moci. Z tohoto právního stanoviska lze odvozovati tyto důsledky: a) vyrovnání má pouze význam námítky proti exekučnímu titulu. Má tedy dlužník tuto námítku uplatňovati žalobou podle § 35 ex. ř.). b) Pouhým vyrovnáním nepozbývá dřívější exekuční titul vykonatelnosti. Dlužník má možnost vzdáti se vyrovnacích výhod (srovnej: Jäger: Konkursní právo § 193 pozn. 6, rozh. nejv. soudu v Gellerově Zentralblattu 1917/380). Nebyl proto exekuční soud oprávněn přihlížeti z úřední moci k soudnímu vyrovnání. Poněvadž exekuční tituly nebyly k rekursnímu spisu připojeny, byla věc vrácena první stolici k novému rozhodnutí.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Názor dovolacího rekursu, že potvrzením soudního vyrovnání zaniká účinnost exekučních titulů, jichž nabyli věřitelé pro své pohledávky před